

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΩΝ

ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

Πώς εξηγούνται οι θαυμάσιες της θεάς Δραπάνδη. Το μαρτύριο της πυράς. Περπατούν άπλωμα σ' αναμμένα κάρβουνα! Τα ανατριχιαστικά βασανιστήρια του «Τάι Πουζάμ». Οι τραγικοί «μαρτυρες» και τα θαύματά τους, κλπ. κλπ.

Ίνδος «μάστος» που έχει τροπημένη την πλάτη του με αγκίστρια, απ' τα οποία κρέμονται βάρη.

Σιγκαπούρη, συγκεντρώνονται μιά φορά τὸ χρόνο γιὰ νὰ υποβληθοῦν σὲ ἀπερίγραπτα μαρτύρια καὶ νὰ ἐξαγισθοῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτὴ ἡ ἱεροτελεστία γίνεται τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἀνοξέως γιὰ τὴ θεὰ τῆς Ἀγνότητος, τῆ Δραπάνδη.

Οἱ πιστοί, μ' ἕναν ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό, συγκεντρώνονται τότε γύρω ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς θεᾶς γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ πῶ φρικαστικά καὶ τὰ πῶ ἀποτρόπαια θέαματα. Ἀποτελοῦν ἕνα πλήθος μισόγυμνος ἀνδρώπων πὸν παραλήθουν ἀπὸ τὸν μιστικισμό τους μέσα σ' ἀποπνευματικά σύννεφα σκόνης ἢ πῶ κἀθονται μορφολογικά ἀτέλειωτες ὄψεις κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸ ἥλιο, ψιφρίζοντας μονότονα τῆς μυστηριώδους προσευχῆς τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πλήθη τῶν Ἰνδῶν συναντᾶ κανεὶς πολλὰς φορές κ' Ἐδραπαῖους πῶν περμιένουν κ' αὐτοὶ μὲ μιά ἀκατανίκητη περιέργεια νὰ ἴδουν τὰ θαύματα τῶν ἀπαδῶν τῆς θεᾶς Δραπάνδη.

Ὅταν λοιπὸν συγκεντρωθῶν ὄλοι οἱ πιστοὶ πῶν ἔρχονται ἀπ' ὄλα τὰ μέρη, τῶν Ἰνδιῶν, ἀρχίζουν νὰ παρουσιάζονται οἱ ἑαυρωτοὶ πῶν θὰ λάβουν μέρος στὴ μαρτυρικὴ ἱεροτελεστία. Ὅλοι τους ἔχουν ὑποβάλει τὸ σῶμα τους σὲ σκληρὴς δοκιμασίες κ' ἔχουν φράσει στὸ σμῆμα νὰ μὴ κινῶνται πῶν τὸν πόνο... Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχονται ἀπὸ μακρὰ, περπατώντας μὲ τὰ γόνατα. Ἄλλοι σέρονται καταρτῆς σάν φρεΐδα καὶ, τέλος, ὑπάκουον «ἁμαρτωλοὶ» πῶν προχωροῦν ἕνα βῆμα, σκίβουν, ἀκουμποῦν τὸ μέτατό τους στὴ σκόνη κ' ἔπειτα ἀνασηκώνονται, κάνουν πάλι ἕνα ἄλλο βῆμα καὶ ξαναρχίζουν τὴν ἱδια ἱστορία... Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο διανύουν ὀλόκληρα χιλιόμετρα καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, δταν φθάνουν πῶν μπροστὰ στὸ ναὸ τῆς θεᾶς, σωριάζονται ἀναίσθητοι ἀπὸ τὴν κόπωση. Ὅλοι τους ἐπίσης εἶνε νηστεικοὶ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας...

Ἡ θεοσηκευτικὴ γιορτὴ, ἡ ἑμέρα τῆς θυσίας, ὄπως τὴ λένε, ἀναγγέλλεται ἀπὸ τὰ ἑξημεροῦματα μ' ἕνα τρομακτικὸ πανδαμόνιο ἀπὸ ταμπούρα, σάλτιγγες καὶ ἑρφηνητὰ πῶν ἀναστατώνουν τὴ Σιγκαπούρη.

Οἱ ἱερεῖς κατάν, σὲ μιά ἑστιασ δέκα περίπου μέτρων μπροστὰ στὸ ναὸ, ὑψώνουν μιά μεγάλη πυρὰ πῶν καταλήγει σὲ μιά τάφρο. Αὐτὴ τὴν τάφρο τὴν γεμίζουν ὄς ἀπάνω μὲ γάλα πῶν τὸ κουνάλοιν μὲ τ' ἄσκη. Ἐπειτα βάζουν φωτιά στὰ ἑῖλα κ' δταν τὸ ἔδαφος σκεπασθῆ ἀπὸ ἀναμμένα κάρβουνα, παρουσιάζεται ὁ πῶτος «ἁμαρτωλὸς» γιὰ τὸ μαρτύριο...

Οἱ ἱερεῖς τότε φέρουν μιά κατσίκα καὶ τὴ σφάζουν στὴν ἄκρη τῆς πυρᾶς. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς παίρνει τὸ ἀποκεραλισμένο σῶμα τῆς καὶ καταβρέχει μὲ τὸ αἷμα πῶν ἔρχεται ἀπὸ τὸ λαμὸ τῆς σ' ὄλη τὴν περιφέρεια τῆς πυρᾶς. Τὴν ἱδια στιγμή οἱ ἄλλοι ἀρτάζουν τὰ μαστήρια κ' ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν τὸν «ἁμαρτωλὸ», ὁ ὄποιος ὀρμᾶ ἀπάνω στ' ἀναμμένα κάρβουνα μὲ γυμνὰ πόδια, περνάει τρέχοντας ὄλο ἐκεῖνο τὸ ἀποκατομένο χωρὸ καὶ πῶναι τέλος ὑψὸς ἀπὸ τὸ λάσσο μὲ τὸ γάλα...

Ὅση ὄρα διαρκεῖ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, οἱ θεατὰ ἔσειπὸν σ' ἄλλαλαγοῦς χαρᾶς πῶν πνίγουν τὰ σὴλασματὰ τοῦ «ἁμαρτωλοῦ», ὁ ὄποιος ἔχει δεμένους τὸν καρπὸς τῶν χερῶν του μ' ἕνα φυλαχτὸ ἀπὸ χάντρες. Αὐτὸ τὸ εἰδρωαστο φυλαχτὸ τὸν ἀναγκάζει νὰ κρατᾶ ἀκίνητα τὰ χέρια του καὶ τρέχει ἀπάνω στ' ἀναμμένα κάρβουνα,

γιατὶ ἂν τὰ κινήσει καὶ τὸ σπάσει, δὲν συγχωροῦνται πῶν ἡ ἁμαρτίες του...

Κάθε ὄπαδὸς τῶρα τῆς θεᾶς Δραπάνδη ὑποφέρει τὸ μαρτύριο τῆς πυρᾶς μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ὁ ἕνας τρέχει ἀπάνω στὰ κάρβουνα, στεναχίζοντας ἔξωλο ἀπὸ τὸ θεοσηκευτικὸ φανατισμὸ του κ' ἄλλος πάλι διασχίζει μὲ μεγάλη βίματα τὸν ἀερό χωρὸς, δέχων νὰ βγάλη οὔτε τὴν παραμικρὴ κρανη ἀπὸ τὸ στήμα του. Ἡ γυναίκες ἔχωροῦν σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν γρηγορία τους. Περνοῦν σιγῆως τ' ἀναμμένα κάρβουνα κρατώντας στὴν ἀγκαλιά τους τὸ παιδί τους. Πολλὰς ἀπ' αὐτὰς, στὴ μέση τοῦ δροῦου, πῶναι ἄσφαρα κ' ἀρχίζουν νὰ κλιώνται ἀπάνω στὰ κάρβουνα πῶν προφάσιν οἱ ἱερεῖς νὰ τοὺς ἀρτάζουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τους τὸ παιδί τους!... Ἄλλες πάλι, προχωροῦν τόσο ἀργά, ὄστε δὲν ἀντέχουν σὸ τέλος καὶ σωριάζονται λιποθύμες ἀπάνω στὴν πυρὰ...

Τὸ περιεργὸ τῶρα εἶνε ὄτι οἱ «ἁμαρτωλοὶ» πῶν ἐπιβλήθησαν ἀπὸ μαρτύριο τῆς φωτιᾶς δὲν παθαίνουν τίποτα πῶν σπινθηροῦ συμβαίνουν τραγικὰ δυστυχήματα. Αὐτὸ μάλιστα τὸ μαρτύριο, καὶ τῶς πιστεύουν οἱ Ἰνδοὶ, δὲν ἐξαγνίζει μόνον τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ γιορτεύει κ' ὄλες τῆς ἀρρώστειες.

Τὸ ἱδιο παραῆνο ἔθηκε τὸ βροῖοσημο πάλι καὶ στῆς φωλές τῶν Ἰνδῶν πῶν κατοκοῦν στὰς νῆσους Φιτζί. Ἐκεῖ πῶρα ὄμως, ἀντὶ γιὰ ἀναμμένα κάρβουνα, οἱ ἰθαγενεῖς στρώνουν τὸ ἔδαφος μὲ κτυπηματῶνες πέτρες κ' ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ χορεύουν ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ φλογερὸ χωρὸ ὀλόκληρες ὄρες. Ἐξῶλλοι καὶ μὲ ὀδύροματὰ θεοσηκευτικὸ φανατισμὸ. Στὰς νῆσους Φιτζί αὐτὰς ἡ ἱεροτελεστία εἶνε ἕνα εἶδος θεάματος γιὰ τοὺς πιστοὺς, γιὰτὶ οἱ «χορευτὰ τῆς πυρᾶς» δὲν ἀισθάνονται κανένα πόνο. Τὸ πῶμα τῶν ποδιῶν τους εἶνε τόσο σκληρὸ, ὄστε μοιάζει μὲ ὄλην ἄλογου!...

Μιά ἄλλη ἀκόμη θεοσηκευτικὴ γιορτὴ στῆς Ἀνατολικῆς Ἰνδίας εἶνε τὸ περιεργὸ «Τάι Πουζάμ», πῶν γίνεται τὸν Ἰανουάριο καὶ διαρκεῖ πολλὰς ἡμέρας. Ὅπως ἡ γιορτὴ τῆς θεᾶς Δραπάνδη, ἔτσι κ' αὐτὴ συγκεντρώνει ἀναριθμήτους πιστοὺς πῶν ἔρχονται ἀπ' ὄλα τὰ μέρη γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ μαρτύρια τῶν «ἁμαρτωλῶν». Αὐτὰ ὄμως τὰ μαρτύρια εἶνε πῶν δύσκολα κ' οἱ «ἁμαρτωλοὶ» προετοιμάζονται γι' αὐτὰ πολλὰς ἑβδομάδες πῶν μὲ νηστείες καὶ ἕνα ἀσθηρὸ ἀσκητισμὸ...

Ἡ γιορτὴ τοῦ «Τάι Πουζάμ» ἀρχίζει μὲ προσευχῆς τοῦ φανατισμένου πλήθους στὸ θεὸ Σουβραμάνια, τὸ γιὰ τὸ Σίβα, τὸ ἄγαλμα τῶν ὄποιον μεταφέρεται στὸ ναὸ ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο ἀσημένιο δίσκο, στολισμένο μὲ πολυτάπητα περσῶδια καὶ μὲ μιά θεοσηκευτικὴ εἰκόνα πῶν παριστάνει τὴν Τρομοῖτῆ, τὴ βροχιακὴν Τριῶδα, δηλαδή τὸ Βράγμα, τὸ Βισνοῦ καὶ τὸ Σίβα, τοὺς θεοὺς τῆς δημιουργίας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς καταστροφῆς πῶν κυβερνοῦν τὸ σῶμα.

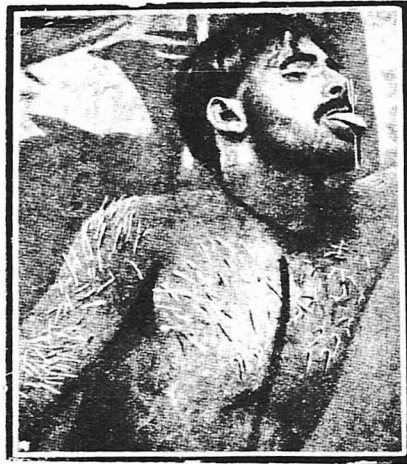
Τὸ ἄγαλμα λοιπὸν τοῦ θεοῦ Σουβραμάνια εἶνε σκεπασμένο μ' ἕνα μεταξωτὸ πέπλο ὄς τὴν ἡμέρα τῆς ἱεροτελεστίας. Τὰ ἑξημεροῦματα ἐκεῖνης τῆς ἡμέρας, οἱ «ἁμαρτωλοὶ», ἄνδρες καὶ γυναίκες, πηγαίνουν πῶν νὰ λουστοῦν σ' ἕνα πηγάδι μὲ ἀγιασμένο νερὸ κ' ἔπειτα, δταν οἱ ἱερεῖς βγάλουν τὸν πέπλο ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, γονατίζουν μπροστὰ πῶν καὶ τοὺ προσφέρουν ἄνη, ῥεῖ, μέλι κ' ἄλλα ἀρωματικά φυτὰ.

Ἐπειτὰ οἱ «ἁμαρτωλοὶ» ἀρχίζουν τῆς ἀνατριχιαστικῆς... ἐπιδείξεως τους. Γιὰ ν' ἀντέχη τὸ σῶμα τους στὰ βασανιστήρια, πῶν ἔχουν σκληρῶναι μὲ ἀδιάκοπα «μασσάζ» κ' ἔπειτα τὸ ἔχουν ἀλείφει μὲ εἰδικὰ φάρμακα πῶν ἀνασθητῶν τὴν ἐπιδερμίδα. Αὐτὸ ὄμως οἱ πιστοὶ, ἀπὸ τῆς νηστείας καὶ τῆς σκληρῆς προπονήσεως, ἔχουν περιπέσει σ' ἕνα εἶδος ἡλιθιότητος πῶν φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τους κ' ἀπὸ τ' ἀναποδογυρισμένα μάτια τους, ἀπὸ τὰ ὄποια δὲν φαίνεται παρὰ μόνον τὸ ἀσπράδι...

Μόλις παρουσιασθοῦν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ προετοιμασμένοι πιστοὶ, οἱ ἱερεῖς τοὺς καρφώνουν στὸ στήθος καὶ στὴν πλάτη ἀναρῶντες μακρὲς βελόνες, ἡ ὄποιες κάνουν ἀμέσως ὄλο τὸ σῶμα τους μιά ματωμένη πληγῆ...

Αὐτὰ τὰ μαρτύρια γίνονται πῶν θεαματικά δταν ἡ βελόνες τροποῦν ἀπὸ τὴ μιά μεριά ὄς τὴν ἄλλη τὰ μαγνῶλια τοῦ φανατισμένου πιστοῦ ἢ δταν καρφώνονται καθέτως στὴ γλώσσα του καὶ τὴν κρατοῦν ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὸ στήμα.

Ἄλλοι «ἁμαρτωλοὶ», ἀντὶ νὰ τροποῦν τὸ σῶμα τους μὲ βελόνες, καρφώνουν στὸ στήθος τους καὶ στὴ ράχι τους μεγάλα ἀγκίστρια,

Τὸ μαρτύριο τῶν βελονῶν.

από τα οποία κρημύνει λεμόνια, ινδικά, καρύδια ή μικρές σφαιρές από άχρילו, για να τραβούν με το βάρος τους τ' άγίαστρια κι' έτσι να γίνεται το μαρτύριο πιο δύσκολο. Σ' άλλα άγίαστρια κρημύνει άκεία και μικρά πήλινα δοχεία γεμάτα γάλα...

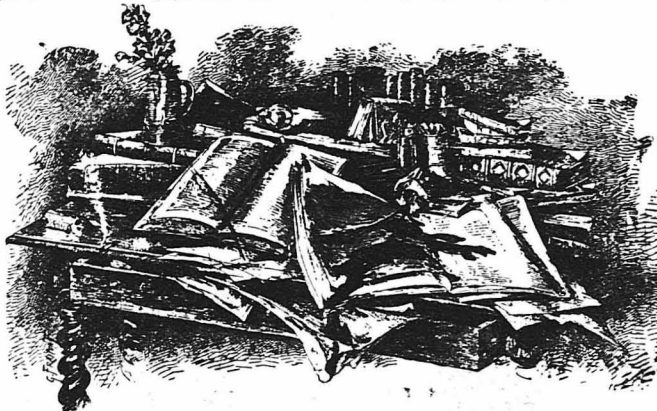
Όταν ο πιστός λοιπόν... στολισθή με τις βελόνες και τα τορκιδικά άγίαστρια, προχωρεί προς το ναό, μέσα στο πανθαύμαστο των θεατών που ξεφρονίζουν, χορεύει και ψέλνουν θρησκευτικά ύμνους.

Το μαρτύριο όμως είναι άβάσταχτο κι' ο άσκητής άρχίζει σιγά-σιγά να παραπατάει. Οι ιερείς τότε τον μαστιγώνουν για να συγκρατηθή κι' οι θεατάί ξεφρονίζουν με περισσότερη δύναμη. Ο κιάρτζης λοιπόν, ζάλισμένος από το θόρυβο και έξακολούθοντας να παραπατάει, φτάνει τέλος μαρτυρά στο άγίασμα του θεού Σουβραμάνια, όπου και σφαιρίζεται άναίσθητος τις περισσότερες φορές.

Μία την ίδια στιγμή, οι ιερείς τον σηκώνουν άμέσως κι' άρχίζουν να τον βιάζουν τις μακροζών βελόνες και τ' άγίαστρια. Έπειτα τον παραδίνουν στους βοηθούς τους, οι οποίοι, για να τον κάνουν ν' ανακτήσει τις αισθήσεις του, τριβούν τις άναούθητες πληγές του με ρευστό θαλάρι και μ' ένα ζεστό νερό. Είνε άσπιθώς εάν να τις τριβούν με κόκκινο πιπέρι... Αιτές ωστόσο ή έντρονές έχουν θαυματουργά άποτελέσματα, γιατί σε λίγο ο κιάρτζης συνέχεται κι' άρχίζει να περφεύεται άνάμεσα στο πλήθος εάν να μη είχε πάθει τίποτα...

Στά ίδια μαρτύρια υποβάλλονται κι' ή γυναίκες. Αιτές τριπλούν τα στήθη τους με μακροζών βελόνες και τις περισσότερες φορές περνούν στο λαμό τους ένα ζυγό στολισμένο με λουλούδια και με... μπιερά κορφά.

Άλλοι, τώρα, κιάρτζηδες υποβάλλονται σε μεγαλύτερα βασανιστήρια. Γεμίζουν ως τα χείλη με γάλα τα πήλινα δοχεία που κρημύνει και κρημύνει με τ' άγίαστρια από το δέμα τους και προχωρούν άσπυ για να φτάσουν ως το άγίασμα του θεού Σουβραμάνια. Άν τώρα, καθώς περπατούν, γιθθί μύ μόνο σταγόνια από το αίμα γάλα, γυρίζουν πίσω και ξανακάνουν από την άσχη το δρόμο του μαρτυρίου.

Άλλοι, πάλι, αντί να κρημύνουν από τ' άγίαστρια δοχεία ή βαρετιά φρούτα, δένουν σ' αυτά ένα μωρο κορροτσάκι και το σέρνουν από πίσω τους...

Πολλές φορές, για να κάνουν αυτήν την πορεία άσπυ από άδηννη, φορούν σανδάλια με μπιερά κορφά, τα οποία τριπλούν το πέλαμα των ποδιών τους. Αυτό το μαρτύριο είναι το τρομερότερο. Λί' ή-λα και σιγαλά βλέπει κανείς τον πιστό, ύστερα από μερικά βήματα, να βιάζει πρώτα το ένα σανδάλι κι' έπειτα από λίγο το άλλο και να προσπαθή να συνεχίση το δρόμο του ξυπόλητος. Οι ιερείς όμως με τα κωνοστία στο χέρι τον αναγκάζουν να τ' ξαναφορήσει για να εκπληρώση ως το τέλος το... τά-μα του!

Τά θαύματα, τώρα, που συμβαίνουν σ' αιτές τις άνατοχιστιζέ: ιεροτελεστίες, είναι άναούθητα. Οι κιάρτζηδες και οι κιάρτζηδες που υποβάλλονται στα βασανιστήρια που αναφέραμε, είναι συνήθως άφροιστοι που γίνονται καλά ύστερα από τις τορκιδικές αιτές δοκιμασίες. Πολλά τέτοια θαύματα διεπιστώθησαν από τους Εθνοκαταγείς, οι οποίοι παρακολούθησαν με φρονή αιτά τ' άθρησκευτικά μαρτύρια των Άνατολιζών 'Ινδιών.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ Η... ΠΡΑΣΙΝΟΜΑΝΗΣ ΚΥΡΙΑ

Η κυρία Μέντις, μιά απ' τις πλουσιώτερες και κομψότερες κυρίες της Νέας Υόρκης, δεκατέντε μέρες άκριθώς μετά το γάμο της, υπέβλεψε αίτην διαζύγιον.

Και ξέρετε ποιά είναι ή αίτια, κατά τις άφηγήσεις των άμερικανικών έφημερίδων; Τά κόκκινα μαλλιά του συζύγου της!

Ίδου άκριθώς τί συνέβη:

Η κυρία Μέντις έχει μεγάλη άδυναμία στο πράσινο χρώμα. Έβαρνε λοιπόν το σπάτι της με όλες τις αποχρώσεις του πράσινου, από τους τοίχους μέχρι του τελευταίου έπιπλου.

Άφου έτελείωσε τον πράσινο διάκοσμο του σπιτιού της, ή κυρία Μέντις άντελήρηθη ότι δεν ήταν άσσορτί με τον χρωματισμόν αυτών τα κόκκινα μαλλιά του συζύγου της. Τόν παρεκάλεσε λοιπόν να βάψη τά μαλλιά του μαύρα ή καστανά.

Μά άπειδή ένεινος άφνήθηκε, ή κυρία τον προτάμισε ν' αλλάξη το σύζυγό της παρά τον πράσινο διάκοσμο του σπιτιού.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ο σοφός Άγγλος φυσιοδίρης Ρόμπερτ Φίντλεσον, κατόπιν πολεμικών μελετών του σχετικά με τον έγκέφαλο των έντόμων, ένεκώτως από ήμερόν στην Άκαδημία των Έπιστημών του Λονδίνου ειπέ: «Άντα τα έντομα τον μεγαλύτερο έγκέφαλο τον έχει ή πεταλούδα.

—Ωστόσο, ο έγκέφαλος της πεταλούδας δεν είναι μεγαλύτερος από την καρδιά μιάς μωρης καρφίτσας. Έν τούτοις, όσο μικρό κι' άν είναι ο όγκος του, άποτελείται από 80.000 νευρα, τα οποία ο Φίντλεσον κατόρθωσε ν' άπομονώση.

—Ένας τόσο πλούσιος έγκέφαλος —λέει ο Άγγλος σοφός— είναι άδύνατο να μη λειτουργή κανονικάτα. Έπισημώς το έντομο αίσθάνεται, σκέπτεται και πορεύει. Όταν κερμάνετε ζωντανή μιά πεταλούδα, πρώτα να γνωρίζετε ότι ή πεταλούδα ένεινη πορεύε τόσο, όσο ή έπονούσατε και σεις άν σας έκαρμοναν ζωντανό σ' ένα τούρλο...

—Τό έθνικό ποτό των Τούρζων είναι το ραζι, των Ρουμάνων το κωρασί του Ντράζανι, των Σουηδών το πόνις, των Πολωνών το κούμ, των Γερμανών ή μπιρα, των Άγγλων το ούισκι, των Ιαπωνών το σάκε (οινοπνευμα ρυζιού), των Κινέζων το άσπαρχι, των Ιταλών το κωρασί Μάστρε, των Γάλλων το κωρασί Βουργουνδίας και των Ρώσων ή βότκι.

—Σε πολλά μέρη των 'Ινδιών σινάπτονται γάμοι μεταξύ άνδρών και... δένδρων! Το έθιμο αυτό χρονολογείται από άρχαιοτάτων χρόνων και όφείλεται σε μιά πρόκληση που έπιπράτει μεταξύ των 'Ινδιών: Ο άνθρωπος που παντρεύεται για τρίτη φορά, μετά το θάνατο των δύο προγενεστέρων συζύγων του, θα πεθάνη πολύ γρήγορα! Άν όμως παντρευτή, σε τρίτο γάμο, ένα δένδρο, σφάζεται και μπιερά ύστερα από ένα χρόνο, μετά το γάμο του ατόν με το δένδρο, να παντρευτή μιά γυναίκα, για τετάρτη φορά!

—Κατά την ήμερα του γάμου, ο κορμώς του δένδρου-νύμφης σκεπάζεται μ' ένα διόλιμο μεταξωτό ύφασμα, κάτω δε από τους κλώνους του συγκεντρώνονται οι συγγενείς κι' οι φίλοι του γαμπρού. Κατά τη διάρκεια της ιεροτελεστίας του γάμου, ο γαμπρός είναι δεμένο μ' ένα κόκκινο σχοινί, περασμένο από τη μέση του, στον κορμω του δένδρου.

—Το καλύτερο σεισμογράφος όλων των μετεωρολογικών σταθμών, βρίσκεται στο Άστεροσκοπείο της Γουίγγης.

—Ένα παράδοξο φαινόμενο άπασχολεί τελευταία τους γεωλόγους της Εθώρακης: τά νερά του ποταμού 'Οντρα της Κροατίας,

άλλάξαν το βαθμιαίο χρώμα τους κι' έγιναν καταιάματα. Στην έπιφάνειά του δε έπιπλέον χιλιάδες ψόφιμο ψαριών!

—Οι γεωλόγοι άποδίδουν την αίτια της άλλαγής: αιτές του χρώματος του νερού του ποταμού σε κάποιο στρώμα μετάλλου, του βορσίζεται στις πηγές του 'Οντρα.

—Οι διευθύνται των παρισινών καφετειών έκρηξαν πρό μηνός άμειλικτο πόλεμο εναντίον των πελατών ένεινων, οι οποίοι μ' ένα κερφέ που έπαρναν, έννοούσαν να παραμεινουν όφες διόλιμης στο καφετιείο, έχοντας στη διάθεσί τους ένα τραπέζι κι' ένα καθίσμα!

—Κατόπιν, λοιπόν, αποφάσεως του συλλόγου των καφετιωλών, ο πελάτης, παίρνοντας έναν κερφέ, δεν μπορεί να παραμεινη στο καφετιείο πέραν των είκοσι λεπτών της ώρας. Άν πάει άπονοδίσσει λί-κέρ ή γλάσκια, δικαιούται να μείνη στο τραπέζι του μισή ώρα.

—Όταν περάσει το ώρισμένο διάστημα, ο πελάτης είναι υποχρεωμένος να φύγη, άκτός άν θέληση να πάρη νέο ποτό.

—Ο διάσημος Άμερικανός φυσιοδίρης και έξερευνητής Ρού Άντριους έξέδωκε τελευταία ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο «Έντυπώσεις από τά ταξείδια μου», στο όποιο ισχυρίζεται ότι ή πρώτη κοπέτ της άνθρωπότητας είναι ή έρμιος Γκομπι, που βορσίζεται στη Μογγολία.

—Η έρμιος Γκομπι —λέει ο Άντριους— ήταν πριν από πολλά έκατομύρια χρόνια, μιά θαλασσία κοιλάδα —ή θρητική Έδδα— την οποία αϊλάσανον ποτάμια και την έστούλιζε πλουσιωτάτη βλάστησις.

—Στην Ούγγαρία διατηρείται ένα ποιητικώτατο έθιμο σχετικά με το θεριακό του σταριού: Η κοπέλλες που έργάζονται στον θεριακό, ένειλόν τον άμορφότερη για να προσφέρουν δι' αιτές το δώρο τους στον γαιοκτήμονα.

—Η έκλεγεϊσα στολίζεται με τά ώραιότερα φορέματα, φορεϊ στο κεφάλι της ένα στέμμα κατασκευασμένο με στάχυα σταριού και στολισμένο με λουλούδια και ηγναίει στο γαιοκτήμονα, στον όποιο προσφέρει ένα ώραίο δεμάτι από στάχυα σίτου, δεμένο με πολύχρωμες μεταξωτές κορδέλλες.

—Ο γαιοκτήμονας δέχεται το δώρο και όταν τελειώσει ο θεριακό, παραθέτει πλουσιώτατο γεύμα σ' όλες τις θεριατίσες και τους θεριακόστας.

